

ризливитѣ теменужки, разтвори вратата на ковачницата и въведе вътре младата си жена. И угасналата жарь въ огнището грѣйна отново, и срѣдъ тишината на малката ковачница звъннаха веселитѣ удари на чучка върху наковалнята.

Години минаха и думитѣ на стария ковачъ се сбжднаха. Захарната девойка стана като всички други хора, хубостъта ѝ се

изгуби, свѣтлото ѝ лице потъмнѣ и увѣхна отъ грижитѣ.

Ала момъкътъ продължаваше да ѝ се радва и да размахва тежкия чукъ надъ главата си съ оная сила, съ която нѣкога бѣше убилъ крилатия змей. Защото сърдцето на неговата жена не се промѣни, а си остана все сѣщото сърдце отъ захарь, миросано завинаги съ чудната жива вода на вѣчната обичь.

Светославъ Минковъ

ЩУРЧЕ-СВИРЧЕ И БУЛЧЕ НЕВѢСТУЛЧЕ

— Хей, свирецо,
хубавецо!
Хей, другарче, цигуларче!
Лѣтось, братко, като свири
по страница и баири,
по зеленитѣ поляни,
по ливади и мегдани,
сбра ли зимнина, храница,
или нѣкоя парица?
— Ехъ ти, байновото булче,

мое драго невѣстулче!
Не съмъ лакомъ за храница,
за овесецъ и пшеница.
Нали съмъ щурче, свирче,
свирихъ весдень низъ полята,
съ пѣсни да растатъ децата.
Свирихъ вечерь край чешмитѣ,
да сж весели момитѣ.
Та да срѣщатъ годечари
и калесници сватбари...

И. Стубель